

DONNA LEON

ODJUR

Översättning Ing-Britt Björklund

FORUM

Tidigare utgivning:

- Onn bråd död i Venedig (1998)
Död i främmande land (1999)
 Klädd för döden (2000)
 Högvatten (2001)
 Natt i Venedig (2002)
 Mord i natten (2003)
 En ädel död (2004)
 Dödlig dos (2005)
 Mäktiga vänner (2006)
 Djupt vatten (2007)
 Dödligt arv (2008)
Rättvisans mörker (2009)
 Falska bevis (2010)
Om stenar kunde tala (2011)
 En dunkel död (2012)
 Saknad till döds (2013)
 Inte ens i döden (2014)
Dödlig bekantskap (2015)
 En fråga om tro (2018)
 Ett högt pris (2019)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Engelska originalets titel: *Beastly Things*
Copyright © 2012 Donna Leon och Diogenes Verlag AG Zürich
Omslag: Anders Timrén
Omslagsfoto: iStockphoto, Shutterstock
Tryckt hos ScandBook, EU 2021
ISBN 978-91-37-15963-8

Till Fabio Moretti och Umberto Branchini

*Va tacito e nascosto,
quand'avidò è di preda,
l'astuto cacciator.
E chi è a mal far disposto,
non brama che si veda
l'inganno del suo cor.*

Att gå tyst och stilla, när sitt byte han lägger ner,
den sluge jägaren sig lär.
Den som gör illa, vill inte att man ser
hur svekfull han är.

Ur librettot till *Julius Caesar*
av Georg Friedrich Händel
Översättning: Göran Gademan

I

Mannen låg alldeles stilla, lika stilla som ett stycke kött på en slaktarbänk, lika stilla som döden själv. Trots att det var iskallt i rummet hade han bara ett tunt lakan över sig och det enda som syntes var huvudet och halsen. På håll höjde sig bröstet onaturligt mycket, som om någon hade kilat in någon sorts stöd under ryggen. Om den här vita gestalten hade varit en snötäckt bergskam och den som fick se den torna upp sig var en trött vandrare vid dagens slut skulle denne säkerligen ha valt att ta en omväg och klättra över smalbenen istället för över bröstet. Stigningen över bröstet var alldeles för hög och alldeles för brant och vem visste vilka svårigheter som väntade på andra sidan?

Från sidan märktes det tydligast hur onaturligt högt bröstet var och ovanifrån – om vandraren stod på en topp och kunde titta ner på mannen – var det halsen man lade mest märke till, eller närmare bestämt avsaknaden av sådan. Halsen var i själva verket en tjock pelare som gick från öronen ner till axlarna. Den smalnade inte av någonstans och det fanns inga fördjupningar utan hela halsen var lika bred som huvudet.

Det som också var slående var att näsan bara nätt och jämnt syntes i profil. Den hade krossats och tryckts åt sidan och huden var full av märken och små hack. Även på den ena kinden fanns det sår och blåmärken. Hela ansiktet var svullet och huden var vit och slapp. Ovanifrån såg man att huden var insjunken nedanför kindbenen. Ansiktet var ännu vitare än vad det

brukade vara på döda. Det här var en person som mest hade vistats inomhus.

Mannen hade mörkt hår och välansat skägg, som han kanske hade skaffat för att försöka dölja halsen, men en sådan hals gick inte att dölja mer än ett ögonblick. Skägget hade visserligen en avledande effekt, men nästan genast kändes det bara som en maskering eftersom det växte utmed käklinjen och vidare ner på den där hakpelaren som om det inte visste var det skulle stanna. Det såg nästan ut som om skägget hade runnit ner över halsen och ut mot sidorna, och det intrycket förstärktes av att det blev allt vitare på sidorna.

Öronen var förvånansvärt små, nästan feminina. Om det inte hade varit för skägget skulle det inte ha sett ett dugg konstigt ut med örhängen. Under det vänstra örat, precis bakom skägget, fanns ett ljusrött, lite spetsigt ärr. Det var ungefär tre centimeter långt och lika brett som en blyertspenna. Det var skrovligt, som om den som sytt ihop såret hade haft bråttom eller inte var så noga för att det var en man, för att ett ärr inte var något som bekymrade män.

Det var väldigt kallt i rummet och det enda ljud som hördes var det höga väsandet från luftkonditioneringen. Mannens breda bröst rörde sig inte upp och ner och inte heller vred han oroligt på sig för att han frös. Han låg bara där naken under lakanet med slutna ögon. Han väntade inte, för han befann sig bortom all väntan, precis som han befann sig bortom att vara försenad eller i tid. Man skulle kunna frestas att säga att han bara fanns där. Men det stämde inte heller för han fanns inte längre.

Det låg två gestalter till i rummet med likadana lakan över sig men de låg intill var sin vägg medan mannen med skägg låg mitt i rummet. Om en person som alltid ljuger säger till någon att den är en lögnare, är det då sanningen? Om det inte finns någon levande varelse i rummet, betyder det då att rummet är tomt?

En dörr öppnades på andra sidan rummet och hölls upp av en lång, smal man i vit sjukhusrock. Han stod kvar där tills en annan man hade gått in i rummet. Då släppte den förste mannen dörren, som långsamt gick igen och gav ifrån sig ett lågt, nästan behagligt ljud som hördes tydligt i det kalla rummet.

”Det är han som ligger där, Guido”, sa doktor Rizzardi som kom gående mot Guido Brunetti, kriminalkommissarie vid Venedigpolisen. Brunetti hejdade sig, precis som vandraren, och tittade bort på den vita bergskammen.

Rizzardi gick förbi honom och bort till obduktionsbordet som den döde mannen låg på.

”Han blev huggen tre gånger i korsryggen med ett väldigt tunt knivblad. Det var mindre än två centimeter brett, skulle jag säga, och den som gjorde det var antingen väldigt skicklig eller hade en väldig tur. Det sitter två små blåmärken på framsidan av vänsterarmen.”

Rizzardi stannade intill kroppen. ”Och han hade vatten i lungorna så han levde när han hamnade i vattnet”, tillade han. ”Men gärningspersonen träffade en stor blodåder så han hade inte en chans. Han förblödde inom några minuter. Han drunknade alltså inte”, tillade Rizzardi med bister min. Innan Brunetti hann fråga sa Rizzardi: ”Det hände igår kväll, troligen någon gång efter tolv. Men eftersom kroppen har legat i vattnet kan jag inte ge dig en mer exakt tidpunkt än så.”

Brunetti stannade en bit från obduktionsbordet och tittade först på den döde mannen och sedan på Rizzardi. ”Vad har hänt med ansiktet?” frågade han och insåg hur svårt det skulle bli att känna igenom honom på ett foto, och till och med att titta på ett foto av det här sönderslagna, svullna ansiktet.

”Min gissning är att han föll framåt när han blev knivhuggen och att han blev så överrumplad att han inte hann ta emot med händerna.”

”Kan du ta ett foto?” frågade Brunetti. Han undrade om Rizzardi skulle kunna dölja en del av skadorna.

”För att se om någon kan identifiera honom?” Det var inte det svaret Brunetti helst ville ha, men det var ju ett svar. Efter en liten stund tillade Rizzardi: ”Jag ska göra vad jag kan.”

”Vad mer?” frågade Brunetti.

”Jag gissar att han är närmare femtio, vid relativt god hälsa, ingen kroppsarbetare, men mer än så kan jag inte säga.”

”Varför ser han så annorlunda ut?” frågade Brunetti medan han gick fram till obduktionsbordet.

”Menar du bröstet?” frågade Rizzardi.

”Och halsen”, tillade Brunetti och tittade på hur tjock den var.

”Han har något som heter Madelungs sjukdom”, sa Rizzardi. ”Vi läste om den här missbildningen på utbildningen, men jag hade aldrig sett den i verkligheten. Bara på foton.”

”Hur får man den?” undrade Brunetti som nu stod alldeles intill den döde mannen.

Rizzardi ryckte på axlarna. ”Svårt att veta.” Sedan tillade han, och det lät nästan inlärt: ”Det finns ofta en koppling till alkoholism och ibland droganvändning, men inte i det här fallet. Han drack inte och jag har inte sett något tecken på droganvändning.” Rizzardi var tyst en stund innan han fortsatte: ”De flesta alkoholister utvecklar tack och lov inte den här sjukdomen, men de flesta som får den – och det är nästan bara män – är alkoholister. Det är ingen som riktigt vet varför det händer.”

Rizzardi tog ett steg närmare kroppen, vände lite på den och pekade på halsen som var lika tjock baktill där Brunetti såg något som liknade en liten puckel. Innan han hann fråga om det fortsatte Rizzardi, samtidigt som han pekade på puckeln: ”Det är fett som har samlats där”, sa han. ”Och där”, fortsatte han och pekade på något som såg ut som en kvinnas bröst under det vita lakanet.

”Sjukdomen börjar i trettio- eller fyrtioårsåldern och påverkar huvudsakligen den övre delen av kroppen.”

”Menar du att den helt enkelt börjar växa?” undrade Brunetti och försökte föreställa sig hur det gick till.

”Ja. Ibland kan sjukdomen sätta sig på låren också. Men i hans fall är det bara halsen och bröstet.” Rizzardi funderade en stund och tillade sedan: ”De blir som tunnor, stackarna.”

”Är den här sjukdomen vanlig?” frågade Brunetti.

”Nej, inte alls. Jag tror inte att det finns mer än några hundra beskrivna fall.” Han ryckte på axlarna. ”Vi vet egentligen inte särskilt mycket om den.”

”Har du fått fram något annat?”

”Att han blev släpad över en ojämn yta”, sa Rizzardi och gick bort till fotänden och lyfte upp lakanet. Han pekade på den döde mannens ena häl, där huden hade skrapats bort. ”Det finns tecken på det på ryggen också.”

”På vad då?” undrade Brunetti.

”Att någon tog tag under armarna och släpade honom över ett golv, gissar jag. Det finns inget grus i såret så det var antagligen ett stengolv.” För att förtydliga sig sa han sedan: ”Han hade bara en sko på sig, en loafer, så förmodligen slets den andra av.”

Brunetti tog några steg bakåt så att han hamnade intill mannens huvud. Han tittade ner på det skäggprydda ansiktet. ”Är ögonen ljusa?” frågade han.

Rizzardi tittade häpet på honom. ”Ja, blåa. Hur visste du det?”

”Det visste jag inte”, svarade Brunetti.

”Men varför frågade du?”

”Jag tror att jag har sett honom någonstans”, svarade Brunetti. Han tittade ingående på mannens ansikte, på skägget, på den tjocka stubben till hals. Men han kunde inte komma på var han hade sett honom, han bara visste att ögonen var ljusa.

”Om du har sett honom så är det ju inte så konstigt att du kommer ihåg honom.” Mannens kropp var en bekräftelse på det.

Brunetti nickade. ”Ja, men när jag försöker komma på var det kan ha varit så är det helt blankt.” Att han inte kom på var han hade sett den här mannen som hade ett så oerhört annorlunda utseende störde honom mer än han ville medge. Hade han bara sett ett foto, en bild på en mugg eller var det ett tryck i en bok som han hade läst? Han hade bläddrat igenom Lombrosos avskyvärda bok för några år sedan: kunde det vara så att den här mannen bara påminde om någon av personerna som bar på en ”ärftlig kriminalitet”?

Bilderna i Lombrosos bok var svartvita, men skulle det ändå ha gått att se om ögonen var blåa eller bruna? Brunetti stirrade på väggen framför sig för att lättare få fatt i minnesbilden. Men det kom inget, ingen tydlig bild av en blåögd man, varken den här personen eller någon annan.

Istället dök bilden av hans mamma upp från ingenstans, där hon satt hopsjunken i sin fåtölj och stirrade på honom med tom blick utan att känna igen honom. Plötsligt kändes det som om han skulle kvävas.

”Guido?” hörde han att någon sa och vände sig om och fick se Rizzardis välbekanta ansikte.

”Hur är det fatt?”

Brunetti tvingade fram ett leende och sa: ”Bra, jag försökte bara komma på var jag kan ha sett honom.”

”Släpp det ett tag så kanske det kommer”, föreslog Rizzardi. ”Det händer mig jämt och ständigt. Ibland kommer jag inte på vad en person heter och då börjar jag gå igenom alfabetet – A, B, C – och ofta när jag kommer till den första bokstaven i namnet kommer jag på det.”

”Är det åldern?” undrade Brunetti så oberört han kunde.

”Det hoppas jag verkligen”, svarade Rizzardi i lättsam ton. ”Jag hade ett fantastiskt minne när jag gick läkarutbildningen,

man klarar inte den annars: alla ben och nerver och muskler...”

”Och sjukdomar”, sköt Brunetti in.

”Ja, de också. Men bara att komma ihåg vad alla delar av kroppen heter är en prestation”, sa Rizzardi och klappade sig över bröstet och magen och benen. ”Det som finns inuti är verkligen ett mirakel”, sa han eftertänksamt.

”Mirakel?” sa Brunetti undrande.

”Ja, på sätt och vis”, sa Rizzardi. ”Kroppen är verkligen något alldeles enastående.” Rizzardi tittade på sin gode vän och måste ha sett något han tyckte om, eller litade på, för han fortsatte: ”När man tänker efter så är de allra vanligaste sakerna vi gör, som att lyfta ett glas, knyta skorna, vissla ... ja, allt det där är faktiskt små mirakler.”

”Så varför håller du på med det du gör?” frågade Brunetti till sin egen stora förvåning.

”Nu förstår jag inte”, sa Rizzardi.

”Arbetar med det som finns kvar när miraklet är över”, sa Brunetti i brist på bättre formulering.

Det dröjde en lång stund innan Rizzardi svarade. Till slut sa han: ”Jag har aldrig tänkt på det på det sättet.” Han tittade ner på sina händer och vände sedan på dem och studerade handflatorna en stund. ”Det kanske är för att jag ännu tydligare får se hur saker och ting fungerar, det som möjliggör miraklerna.”

Det verkade nästan som om Rizzardi blev generad, för plötsligt slog han ihop händerna och sa: ”De som kom hit med honom sa att det inte fanns några id-handlingar. Ingenting.”

”Kläder?”

Rizzardi ryckte på axlarna. ”De är alltid nakna när de kommer hit. Kläderna måste ha tagits med till labbet.”

Brunetti gav ifrån sig ett instämmande läte eller också skulle det betyda tack. ”Jag går bort och hör efter. I rapporten står det att han påträffades vid sextiden.”

Rizzardi skakade på huvudet. ”Det vet jag ingenting om, bara att han var den första idag.”

”Hur många fler har du haft?” undrade Brunetti förvånat – det här var ju trots allt Venedig.

Rizzardi nickade bort mot de båda helt övertäckta gestalterna. ”Gamlingarna därborta.”

”Hur gamla var de?”

”Sonen påstår att pappan var nittiotre och mamman nittio.”

”Vad var det som hände?” frågade Brunetti. Han hade läst tidningen på morgonen men det hade inte stått något om de här dödsfallen.

”Mannen gjorde i ordning kaffe åt dem igår kväll. Espresso-bryggaren stod i vasken. Lågan slocknade men gasen var fortfarande på.” Efter en stund tillade han: ”Det var en gammal spis. En sådan som man sällan ser nu för tiden.”

Innan Brunetti hann kommentera det fortsatte Rizzardi: ”Grannen ovanför kände att det luktade gas och ringde till larmcentralen men när brandmännen kom in i den gasfyllda lägenheten låg båda två döda på sängen med kaffekopparna bredvid sig.”

”Det var tur att det inte blev en explosion”, tillade Rizzardi.

”Ett märkligt ställe att dricka kaffe på”, sa Brunetti.

Rizzardi gav sin gode vän en skarp blick. ”Hon hade alzheimer och han hade inte råd att ha henne på ett boende. Sonen har tre barn och bor i en trerumslägenhet i Mogliano.”

Brunetti sa inget.

”Sonen berättade att pappan sa att han inte klarade av att ta hand om henne längre, inte på det sätt han ville”, sa Rizzardi.

”När då?”

”Han lämnade efter sig en lapp där det stod att han inte ville att folk skulle tro att han hade blivit dement och glömt att stänga av gasen.” Rizzardi vände sig bort från de döda och började gå mot dörren. ”Han hade femhundratolv euro i pension och hon hade femhundraåtta.” Sedan tillade han

med domedagsröst: ”Hyran var på sjuhundrafemtio euro i månaden.”

”Jag förstår”, sa Brunetti.

Rizzardi öppnade dörren och gick före ut i sjukhuskorridoren.

2

De gick genom korridoren under vänskaplig tystnad och Brunettis tankar vandrade mellan skräcken för att drabbas av samma öde som sin mamma och Rizzardis prat om ”mirakel”. Vem var väl bättre lämpad att filosofera över sådana ting än någon som dagligen var i kontakt med livets och dödens mysterium?

Brunetti funderade på lappen som den gamle mannen hade lämnat efter sig till sin son med ett budskap som var så fruktansvärt att han knappt stod ut med att tänka på det. Mannen hade medvetet valt bort livet och det var ett val som han hade gjort åt dem båda två. Men först hade han gjort i ordning kaffe åt dem. Brunetti fick stålsätta sig för att inte tänka på rummet där de båda gamlingarna hade druckit sitt sista kaffe och på det oåterkalleliga valet som gjorde att de nu låg döda på var sin brits.

Han vände sig mot Rizzardi och frågade: ”Finns det något sätt att ta reda på vem han är genom den här sjukdomen, Marlung? Om han har blivit behandlad för den?”

”Madelung”, rättade Rizzardi automatiskt och fortsatte: ”Du skulle kunna begära information från de sjukhus som har en enhet för klinisk genetik och beskriva honom.” Han funderade en stund och fortsatte: ”Om han fick diagnosen, vill säga.”

Brunetti tänkte på mannen som låg därinne och frågade: ”Men det måste han väl ändå ha fått? Med den halsen.”

De var framme vid dörren till Rizzardis rum. Han vände sig mot Brunetti och sa: ”Man häpnar över hur många som går omkring med väldigt uppenbara symptom på allvarliga sjukdomar.”

”Varför gör de det?” sa Brunetti undrande.

”De intalar sig själva att det inte är något, att det kommer att gå över bara de struntar i det. Hostan blir säkert bättre, snart slutar det blöda, såren på benet kommer att läka.”

”Och?”

”Ibland blir det så och ibland inte.”

”Och om det inte gör det?” undrade Brunetti.

”Då kommer de till mig” sa Rizzardi bistert. Han rös till som om även han ville slippa tänka på vissa saker och tillade: ”Jag känner en läkare i Padua som nog kan en hel del om Madelung. Jag ringer henne. Om man bor i Veneto är det förmodligen dit man åker.”

Men om han inte bodde i Veneto då? undrade Brunetti, men det sa han inte till Rizzardi. Istället tackade han honom och frågade om han ville följa med ner till baren och ta en kopp kaffe.

”Tack, men jag hinner inte det. Mitt liv är lika fullt av skrivbordsarbete som ditt och jag tänkte slösa bort resten av förmiddagen på att läsa och skriva rapporter.”

Brunetti nickade till svar och började gå mot sjukhusentrén. Trots att han hade varit frisk i hela sitt liv skenade fantasin ofta iväg och han drabbades då av olika sjukdomar trots att han varken hade varit utsatt för smitta eller uppvisade några symptom. Paola var den enda han hade berättat det här för, men hans mamma hade vetat om det eller åtminstone anat det så länge hon fortfarande var medveten om sin omgivning. Paola brukade lyckas få honom att förstå hur absurd hans oro var, att kalla det för rädsla var att gå för långt eftersom han inte på fullt allvar trodde att han hade sjukdomen i fråga.

Han inbillade sig sällan att han hade sådana banala åkom-

mor som hjärtbesvär eller influensa utan satsade istället stort på nilfeber eller hjärnhinneinflammation. En gång hade han malaria. Diabetes, som ingen i släkten hade, var en gammal vän som ofta kom och hälsade på. Innerst inne visste han att alla de här sjukdomarna var ett sätt att avleda misstanken varje gång han glömde minsta lilla sak: att det var första tecknet på det han fruktade allra mest. Då var det bättre att ligga vaken en natt och inbilla sig att han hade fått några märkliga symptom som tydde på denguefeber än att få panik för att han inte kom ihåg Vianellos mobilnummer.

Brunettis tankar återgick till mannen med halsen, det var så han hade börjat tänka på honom. Han visste att ögonen var blåa, vilket betydde att han måste ha sett honom i något sammanhang eller på ett foto, det kunde inte finnas någon annan förklaring till att han var så säker på sin sak.

Han kopplade på autopiloten och gick vidare mot polis-huset. Uppe på bron över Rio di San Giovanni tittade han ner i vattnet för att se om det fanns alger, något som under de senaste åren hade smugit sig allt längre in mot centrum. Han rådfrågade sin inre karta och såg att algerna skulle ta sig vidare in i Rio dei Greci om de kom. De hade redan så det räckte och blev över vid Riva degli Schiavoni, där de låg och flöt överallt. Det behövdes knappast något starkt tidvatten för att de skulle fortsätta in till hjärtat av staden.

Då fick han syn på de stora bångstyriga sjoken som kom drivande mot honom på den inkommande tidvågen. Han kom ihåg de där plattnosta båtarna med skopor längst fram som hade tuffat omkring i lagunen för tio år sedan och tuggat i sig dem. Vart hade de tagit vägen och vad sysslade de med nu för tiden, de där märkliga små båtarna som såg så knasiga och förkrympta ut men gjorde sådan otrolig nytta? Han hade åkt över brovägen veckan före och varit omgiven av stora öar av flytande alger. Båtarna körde runt dem och det fanns inga fåglar i närheten eftersom algerna kvävde allt liv. Var det ingen

annan som märkte dem, eller var det meningen att alla skulle låtsas som om de inte fanns? Eller var jurisdiktionen när det gällde lagunens vatten uppdelad mellan stridande myndigheter – staden, regionen, provinsen, vattendomstolen – så snårig att ingen tog ansvar?

Medan Brunetti promenerade vecklades tankarna ut och vandrade iväg som de ville. Förr hade det ofta varit så när han stötte på någon som han hade träffat någonstans, att han kände igen personen utan att komma ihåg vem det var samtidigt som det kunde dyka upp en sorts känslaura – han kom inte på något bättre ord – som fanns omkring dem. Han visste om han hade gillat eller ogillat personen i fråga, men varför han hade känt som han gjorde visste han lika lite som vem det var.

När Brunetti såg mannen med halsen – han fick sluta upp med att kalla honom för det – blev han osäker, för känslauran som hängde ihop med minnet av ögonfärgen var svår att tyda eftersom den blandades ihop med hans önskan om att kunna hjälpa honom. Det var omöjligt att hitta rätt i det här. Platsen där han just hade sett mannen talade tydligt om att någon hade misslyckats med att hjälpa honom, eller att han hade misslyckats med att hjälpa sig själv. Men det gick inte att avgöra varifrån känslan att vilja hjälpa honom kom, om han hade fått den när han nyss såg honom eller om den fanns där sedan tidigare.

Han grubblade fortfarande över detta när han kom fram till polishuset och började gå mot sitt tjänsterum. Men när han var på väg mot den sista trappan vände han och gick istället in i rummet som några i den uniformerade styrkan delade. Pucetti satt vid datorn och tittade stint på bildskärmen samtidigt som fingrarna flög över tangentbordet. Brunetti stannade precis innanför dörren. Pucetti hade lika gärna kunnat vara på en annan planet, så omedveten var han om vad som hände i rummet han befann sig i.

Brunetti såg hur Pucetti spände sig mer och mer och att andningen blev allt mer ansträngd. Han började mumla för sig själv eller också pratade han till datorn. Sedan slappnade först ansiktet av och därefter resten av kroppen. Han tog bort händerna från tangentbordet, fortsatte att stirra på skärmen en liten stund och lyfte sedan upp högerhanden med pek-fingret utsträckt och tryckte det mot en tangent ungefär på samma sätt som när en jazzpianist spelar den sista tonen som får publiken att resa sig upp.

Pucettis hand studsade av tangentbordet och hejdade sig omedvetet i höjd med örat. Han släppte fortfarande inte skärmen med blicken. Det han såg där fick honom att resa sig och armarna for upp ovanför huvudet i samma segergest som Brunetti brukade se på sportsidorna. ”Där fick jag dig allt, din jäkel!” skrek Pucetti medan han boxade vilt i luften och gungade fram och tillbaka. Det var ingen krigsdans, men inte långt ifrån. Alvis och Riverre, som stod intill varandra i andra änden av rummet, vände sig häpet om när de hörde oväsendet.

Brunetti tog några steg in i rummet. ”Vad är det ni har gjort, Pucetti?” frågade han och tillade: ”Vem var det ni fick?”

Pucetti, som var så lycklig och segerstolt att han plötsligt såg tio år yngre ut, vände sig mot sin chef. ”Det är de där jäklarna på flygplatsen”, sa han och gav eftertryck åt kommentaren genom två snabba boxningsslag till.

”Bagagearbetarna?” undrade Brunetti, trots att frågan var överflödig. Han hade hållit på att utreda och gripa folk där i nästan tio år.

”Sí.” Pucetti kunde inte låta bli att ge ifrån sig ett glädjetjut, varpå han dansade en liten segerdans igen.

Alvis och Riverre blev nyfikna och kom fram till dem.

”Vad gjorde ni?” frågade Brunetti.

Pucetti fick tvinga sig att stå stilla. ”Jag lyckades...”, började han men den ivriga tonen dog bort när han tittade på sina

kollegor, ”... få tag på lite information om den ena personen.”

Pucetti blev plötsligt gravallvarlig. Brunetti uppfattade vinken och svarade utstuderat likgiltigt: ”Så bra då. Ni får gärna berätta mer om det vid tillfälle.” Sedan sa han till Alvis: ”Kan ni följa med upp till mitt rum ett ögonblick?” Brunetti hade ingen aning om vad han skulle säga till Alvis som aldrig begrep ett ord av vad man sa till honom, men han kände att han var tvungen att distrahera honom och Riverre så att de glömde bort vad Pucetti just hade sagt.

Alvis gjorde honnör och gav Riverre en blick som var minst sagt självbelåten. ”Vill ni gå ner till vaktens entré och fråga om mitt paket har kommit, Riverre?” sa Brunetti. För att föregripa det oundvikliga tillade han: ”Om det inte har kommit behöver ni inte berätta det. Då kommer det säkert i morgon.”

Riverre älskade att få små arbetsuppgifter och om de var enkla och tydligt beskrivna brukade han för det mesta klara av att utföra dem. Även han gjorde honnör och började gå mot dörren och Brunetti ångrade att han inte hade hittat på något som hade gjort att han blev av med dem båda två. ”Kom, så går vi, Alvis”, sa han.

Innan Brunetti började gå med Alvis i hämlarna såg han att Pucetti satte sig vid datorn och tryckte på några tangenter så att skärmen släcktes.